

Р Е Ц Е Н З І Я

на дисертаційне дослідження Тишлека Миколи Миколайовича на тему «Правові та організаційні засади кадрового забезпечення управління в органах Національної поліції України», представленої на здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 – Право

Дисертаційне дослідження М. Тишлека присвячене комплексному аналізу правових та організаційних зasad кадрового забезпечення управління в органах Національної поліції України, розробленню рекомендацій теоретичного й практичного характеру щодо вдосконалення адміністративно-правового регулювання цього напряму державної діяльності.

Актуальність теми дослідження та її зв'язок з науковими програмами, планами, темами. Дослідження правових та організаційних зasad кадрового забезпечення управління в органах Національної поліції України має велику актуальність і важливість з кількох причин. По-перше, Україна пройшла і продовжує проходити суттєву реформування правоохоронних органів, у тому числі і Національної поліції України, а дослідження зasad кадрового забезпечення стає важливим для оцінки та аналізу результатів цієї реформи. По-друге, від правильності організації кадрового забезпечення напряму залежить ефективність та професіоналізм поліцейського корпусу, а отже дослідження питань у цій сфері має велике значення. По-третє, дослідження правових та організаційних зasad кадрового забезпечення управління в органах може допомогти виявити способи покращення відбору, підготовки поліцейських кадрів. По-четверте, особливого значення набувають питання вивчення і порівняння зарубіжного досвіду у кадровому забезпеченні поліції, що може допомогти Україні впровадити найкращі практики та стандарти у цій сфері. Враховуючи зазначене, вважаємо актуальність запропонованого М. Тишлеком дисертаційного дослідження беззаперечною, оскільки його результати можуть слугувати основою для розробки політик та рекомендацій щодо покращення кадрового забезпечення в органах Національної поліції України.

Рецензоване дослідження виконано відповідно до Цілей сталого розвитку України на період до 2030 року (Указ Президента України від 30 вересня 2019 року № 722/2019), Національної стратегії у сфері прав людини на 2021–2023 роки (Указ Президента України від 24 березня 2021 року № 119/2021), Комплексного стратегічного плану реформування органів правопорядку як частини сектору безпеки і оборони України на 2023–2027 роки (Указ Президента України від 11 травня 2023 року № 273/2023), Переліку пріоритетних тематичних напрямів наукових досліджень і науково-технічних розробок на період до 2021 року (постанова Кабінету Міністрів України від 7 вересня 2011 року № 942), Стратегії розвитку органів системи Міністерства внутрішніх справ на період до 2020 року (розпорядження Кабінету Міністрів України від 15 листопада 2017 року № 1023-р), Плану дій з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини на 2021–2023 роки (розпорядження Кабінету Міністрів України від 23 червня 2021 року № 756-р), а також відповідає тематиці наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок на 2020–2024 роки (наказ МВС України від 11 червня 2020 р. № 454).

Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації, оволодіння здобувачем методологією наукової діяльності. Обґрунтованість висновків і положень зумовлена, насамперед раціональною та логічно узгодженою структурою дисертаційної роботи, використанням методологічного арсеналу сучасної правової науки. У дисертації з урахуванням мети та завдань дослідження сформовано сучасний методологічний інструментарій, який охоплює філософські, загальнонаукові та спеціально-юридичні методи наукового пізнання. Серед найбільш вагомих методів автором застосовано діалектичний, історико-правовий, порівняльно-правовий, формально-логічний, логіко-семантичний методи, системний та структурний підходи, методи герменевтики, моделювання тощо.

Обґрунтованість наукових положень дисертації також зумовлена підтвердженими результатами наукових пошуків, емпіричною базою, широким

переліком використаних наукових праць, наукової та навчальної літератури, чинних нормативно-правових актів.

Наукові праці за темою дисертаційного дослідження М. Тишлека представлені трьома блоками джерел. Перша група охоплює низку праць загальнонаукового характеру, дослідження яких дає глибше уявлення про специфіку функціонування системи кадрового забезпечення управління в органах Національної поліції України. До другої групи джерел належать наукові праці в галузі адміністративного права, в яких розкриваються адміністративно-правове регулювання реалізації кадрового забезпечення, кадрової політики, кадрової роботи. Третю групу становлять наукові джерела, присвячені дослідженню проблемних питань кадрового забезпечення та напрямів його удосконалення.

Достовірність і обґрунтованість наукових положень дисертації також забезпечується завдяки використанню теоретичних здобутків учених-адміністративістів, наукових розробок в галузях теорії управління, теорії держави та права; результатів узагальнення статистичних матеріалів про результати роботи Національної поліції України за 2016-2022 роки, а також результатів опитування працівників кадрових підрозділів головних управлінь та управлінь Національної поліції в областях, місті Києві.

Структура дисертаційного дослідження надає можливість отримати цілісну уяву щодо правових та організаційних зasad кадрового забезпечення управління в органах Національної поліції України. Дисертація складається із вступу, трьох розділів, які містять вісім підрозділів, висновків, списку використаних джерел і додатків.

Вступ до роботи визначає актуальність теми дисертації, зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами, мету та завдання роботи, об'єкт та предмет, емпіричну базу дослідження, методологічну основу роботи, її наукову новизну, науково-теоретичне і практичне значення одержаних результатів, інформацію про апробацію основних положень роботи та публікації за темою дослідження.

Перший розділ складається із трьох підрозділів, у яких обґрунтовано методологію проведеного дослідження, здійснено аналіз історико-правових зasad формування та розвитку функції кадрового забезпечення у правління в органах національної поліції, досліджено її поняття, зміст та нормативно-правову регламентацію.

У трьох підрозділах другого розділу розкрито організаційні засади кадрового забезпечення управління в органах Національної поліції України.

Третій розділ складається з двох підрозділів, у яких досліджено зарубіжний досвід кадрового забезпечення управління в органах поліції та визначено можливості його врахування та запровадження в національну систему кадової політики, визначено напрями вдосконалення кадрового забезпечення управління в органах Національної поліції України, обґрунтовано доцільність внесення змін до низки нормативно-правових актів.

Зміст дисертаційного дослідження М. Тишлека засвідчує складність, наукову та практичну значущість вирішуваної проблеми, дає можливість оцінити самостійність та оригінальність мислення автора, вміння розв'язувати проблеми, які постають у процесі наукових юридичних досліджень. Оцінюючи зміст дисертації, можна дійти висновку, що автор зміг досягти поставленої наукової мети та упорався із завданнями дослідження.

Наукова новизна дисертації полягає в тому, що дисертація є одним із перших у вітчизняній правовій науці монографічним дослідженням, в якому систематизовано існуючі наукові положення та отримано нові науково обґрунтовані результати, що у комплексі розв'язують проблему вдосконалення правових і організаційних зasad кадрового забезпечення управління в органах Національної поліції України та визначають перспективи розвитку цього напряму управлінської діяльності в сучасних умовах. У процесі дослідження уперше обґрунтовано багатофункціональний підхід до кадрового забезпечення управління в органах Національної поліції України складової кадової політики держави як системи організаційно-правових, економічних, соціальних й психологічних відносин спрямованої на ефективну реалізацію повноважень щодо забезпечення публічної безпеки і порядку; охорони прав і свобод людини,

а також інтересів суспільства і держави; протидію злочинності; надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги; запропоновано синергетичний підхід до систематизації принципів кадрового забезпечення управління в органах поліції; науково аргументовано внесення змін до ряду чинних нормативно-правових актів, а також необхідність прийняття нових документів у цій сфері.

Схвальної оцінки та підтримки заслуговують вироблені автором напрями розвитку кадової політики в системі Національної поліції України на 2025–2030 рр, які, на його думку, повинні знайти своє відображення Концепції кадової політики в системі Національної поліції України на 2025–2030 рр. в частині визначення правової основи Концепції кадової політики в структурі Національної поліції України; поняття та мети кадової політики в структурі Національної поліції України; факторів, що впливають на ефективність формування та реалізації кадової політики; основних принципів кадової політики в структурі поліції; основних проблем кадової політики в структурі Національної поліції України та напрямів її розвитку; цілей та завдань кадової політики в структурі поліції; очікуваних результатів по досягненню поставлених цілей та виконання визначених завдань з реалізації кадової політики в структурі Національної поліції України.

Теоретико-правове значення для науки адміністративного права мають положення щодо систематизації принципів кадрового забезпечення управління в органах поліції, в основу якого покладено синергетичний підхід (с. 4, 23).

Заслуговують на підтримку положення, обґрунтовані дисертантом, що стосуються характерних ознак притаманних функцій кадрового забезпечення в системі органів Національної поліції України, серед яких: взаємообумовленість із кадовою політикою в органах Національної поліції України; нормативна урегульованість; цілеспрямований, комплексний, системний, професійний характер (с. 79-80).

Вельми актуальним і своєчасним вбачається дослідження автором у підрозділі 2.2. кадрового забезпечення органів Національної поліції в умовах

воєнного стану, виділення ним його особливостей з позиції внутрішньо-організаційної та зовнішньо-організаційної діяльності Національної поліції України, виокремлення додаткових загальних вимог, яким повинна відповідати кадрова політика в умовах дії правового режиму воєнного стану, зокрема стратегічність та спільність; комплексність та ясність; професійність та підготовленість; координаційність та збалансованість; системність та стійкість (с. 122-123).

Дисертаційне дослідження містить низку інших теоретично обґрунтованих і важливих для науки й практики нових положень, що стосуються теоретичної та практичної кадрового забезпечення управління в органах поліції, здатних як удосконалити законодавство в цій сфері, так і сприяти оптимізації практики його застосування.

Апробація результатів дослідження проводилася шляхом їх обговорення на наукових, науково-практичних конференціях. Положення, які викладені в дисертації та виносяться на захист, розроблені автором особисто. Основні положення та результати дисертаційного дослідження відображені у 5 одноосібних публікаціях, із яких три статті – у наукових фахових виданнях України; дві публікації – у збірниках наукових праць.

Дискусійні положення дисертаційного дослідження. У цілому позитивно оцінюючи дисертацію М. Тишлека, зазначимо, що у рецензованому дослідженні, як і в будь-якій по-справжньому творчій праці, містяться деякі дискусійні положення, а отже загальна позитивна оцінка дисертації не виключає певних зауважень і побажань, які носять рекомендаційний характер і можуть бути використані автором у подальших наукових дослідженнях.

1. Визначаючи пріоритетні напрями вдосконалення кадрового забезпечення управління в органах Національної поліції України, вважаємо необґрунтовано залишився поза увагою автора такий напрям як «забезпечення рівних прав та можливостей чоловіків та жінок у системі кадрового забезпечення управління в органах Національної поліції України».

2. Визначаючи на с. 168 одним із пріоритетних завдань кадрової політики удосконалення інституту наставництва в частині впровадження ефективних

механізмів адаптації та використання кадрового потенціалу, вважаємо за доцільним було б конкретизувати, які саме заходи доцільно реалізувати для удосконалення функціонування інституту наставництва та забезпечення його ефективності.

3. Позитивно оцінюючи пропозицію дисертанта щодо доцільності прийняття нової Концепції кадрової політики в системі Національної поліції України, вважаємо, що запропоноване дослідження значно підсилило б підготовка авторського проекту зазначеного програмного документа.

В цілому зазначені зауваження не впливають на позитивну оцінку виконаної роботи і характеризують її новаторський характер та складність предмету наукового аналізу, що викликає бажання дискутувати.

Висновок щодо відповідності дисертації встановленим вимогам.

З урахуванням викладеного, можна зробити висновок, що дисертація Тишлека Миколи Миколайовича на тему «Правові та організаційні засади кадрового забезпечення управління в органах Національної поліції України» є завершеною комплексною кваліфікаційною працею, в якій отримано нові обґрунтовані результати, що в сукупності розв'язують конкретну наукову проблему, яка має істотне значення для науки адміністративного права.

Дисертаційна робота Тишлека Миколи Миколайовича на тему «Правові та організаційні засади кадрового забезпечення управління в органах Національної поліції України», яка представлена на здобуття наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 – Право відповідає Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах), затвердженному постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 року № 261, Вимогам до оформлення дисертацій, затвердженим наказом Міністерства освіти і науки України від 12 січня 2017 року № 40, Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженному постановою Кабінету Міністрів Україні від 12 січня 2022 року № 44, а також

положенням освітньо-наукової програми «Право» для підготовки здобувачів третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти – доктора філософії – за спеціальністю 081 «Право» у Донецькому державному університеті внутрішніх справ.

**Рецензент – декан факультету №1
Криворізького навчально-наукового
інституту Донецького державного
університету внутрішніх справ
кандидат юридичних наук, доцент**

Олексій ЦУРКАН

Літнє декана факультету №1
Андрія Алексія Чуркану
засвідчує

O. Чурканов